

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 301. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036556788400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

og Grev Henrik vovede ikke at gjøre nogen Indvending derimod.

Forhandlingen syntes saaledes endt til Alles Tilfredshed og Kongen talte nu saa mild og venlig med Grev Henrik og hans Broder, som der aldrig havde været nogen Strid imellem dem. Han takkede Grev Ferdinand for hans venskabelige Mægling, men raadede ham fra Toget mod Frankerig og bad ham ikke at stole paa Keiser Otto, som rimeligvis vilde lade ham i Stikken, hvis Toget mislykkedes. Grev Ferdinand, som ved sit Løfte var bunden til hiint Tog, lod sig vel ikke ved Kongens Advarsel bevæge til at opgive det; men da han nu var fuldkommen underrettet om Valdemars spændte Forhold med Keiser Otto, rakte han ham trohjertig Haanden. »I har Grund til at dømme heelt anderledes om Henrik Løves Søn, end jeg – sagde han. – Efter det Skridt, I har gjort, og det Partie, I nu aabenbart har valgt, var det uklogt og modsigende, om I vilde deeltage i mine Foretagender. Jeg drager nu, vil Gud og vor Frue, om kort Tid herfra; maaskee seer jeg da aldrig mit kjære Flandern meer; maaskee samles vi heller aldrig meer i denne Verden, min høie kongelige Gjest! men tager jeg eders Venskab og Agtelse med mig, vil jeg sætte høi Priis derpaa, og selv blandt eders Fjender vil jeg være stolt af at kunne nævne den kjække Valdemar Seier af Danmark som min Ven og ridderlige Broder.«

Valdemar gjengjeldte den fyrige Portugisers Venskabsytringer med Varme og havde for sin Afreise endnu en vigtig hemmelig Samtale med ham.

Da Kongen endnu samme Dag i Selskab med de schweisiske Grever og Bispen af Hildesheim forlod Gent, var der ingen af hans Mænd, der drønte om, at han tænkte paa Andet, end Stassager. Under hans Ophold der paa Slottet havde Ingen seet Prindsesse Beengjerd, og Rygtet om, at han egentlig var kommen der for at beile til hende, blev nu modsagt som en Uramelighed. Prindsessen havde ganske afsagt Verden, hed det, og havde forsvoret nogensinde at forædle sig.

Af sin Gemalinde havde Grev Henrik erfaret, at Prindsessen boede i klosterlig Hensomhed paa Slottet i Gent og aldrig lod sig see for Nogen. Han havde længe havt en Formodning om Valdemars Tilboielighed til hende og frygtede for at Kongens Ophold i Gent maaskee tilfælde kunde have en Formæling med hende til Hensigt. Det var nemlig ikke Grev Henrik ligegyldigt om Greven af Flandern ved

Svogerskab med Valdemar nu maaskee skulde drages fra Keiser Ottos Partie og i Fremtiden blive det danske Kongehuus hengiven. Under Opholdet paa Slottet havde Prindsessens Usynlighed og den fuldkomne Taushed, der herskede om hende, beroliget ham i denne Henseende; men Kongens glade Ansigt syntes dog at røbe en Lykke, som gjorde Grev Henrik betænkelig.

Da Greverne af Schwerin og Bispen af Hildesheim nu paa den flanderske Grændse toge Afsked med Kongen, og Valdemar med munter Venlighed bad Grev Henrik hilse sin skønne Gemalinde, lod Grev Henrik et Par Ord falde om Kongens sidste Ophold paa Schwerin Slot, og spurgte med det samme, uden at lægge Vægt derpaa, om han ikke siden havde seet den lunefulde Prindsesse Beengjerd, der nu var bleven ligesaa fortrædelig og menneskefjendsk, som hun før var livlig og munter.

Kongen lod som han ikke hørte dette Spørgsmaal. »Det var mig uforglemmelige Dage, jeg dengang tilbragte hos Eder – sagde han – og det gør mig ondt, at Erindringen om min Nærværelse ikke kan være Eder og eders skønne Frue saa behagelig. Bed hende undskylde den Forstyrrelse, mine Krigere siden maatte gjøre paa det skønne Slot! Jeg skal nu saa hastig som muligt lade min Besætning rømme det. Lad nu saaledes alle Misforstaaelser mellem os være glemte for evig! Det glæder mig, Grev Henrik! at jeg uden Nag og med et oprigtigt Hjerte kan række Eder Haanden til Afsked. Gid I maa være ligesaa overtydet om min Redelighed og Velvillie, som jeg fra nu af stoler paa eders Ord og ridderlige Ære.»

Grev Henrik svarte paa det Höfligste, idet han anbefalede sig til Kongens Bevaagenhed, og blev med sit lille Følge ærbødig holdende paa Skilleveien, til Kongen med sin store Ridderskare var dragen forbi.

»Med al sin Hovmod og Tyrannie har han dog noget besynderligt Indtagende – sagde Grev Henrik til Bispen af Hildesheim, da Støvskeen skjulte Kongen og hans Følge – skjøndt jeg maa hade ham til min Død, maa jeg dog tilstaae, han har et sandt kongeligt Væsen, som vel kan gjøre Indtryk paa Qvinder og svage Sjæle.»

»Det er hans Fædrenerf – svarede Bispen – I er dog ikke skinsyg, fordi han bad Jer hilse eders skønne Hustru? Find Jer nu med christeligt Taalmod i eders Stilling, ædle Herre! eftersom Sagerne stode, er den jo fortreffelig. Jeg kan ikke noksom undre mig over det be-